

Thorsten Jonsson

Utflykt. Dikter

Stockholm. Albert Bonniers förlag 1933

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplet tillhör Uppsala universitetsbibliotek.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Uppsala universitetsbibliotek och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/JonssonT/titlar/Utflykt/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb1356728-faksimil>

JONSSON, T

VTFLYKT

Vitt. B.

(330)

1933

+

+

V. 11.
30.
(1911)
0

THORSTEN JONSSON

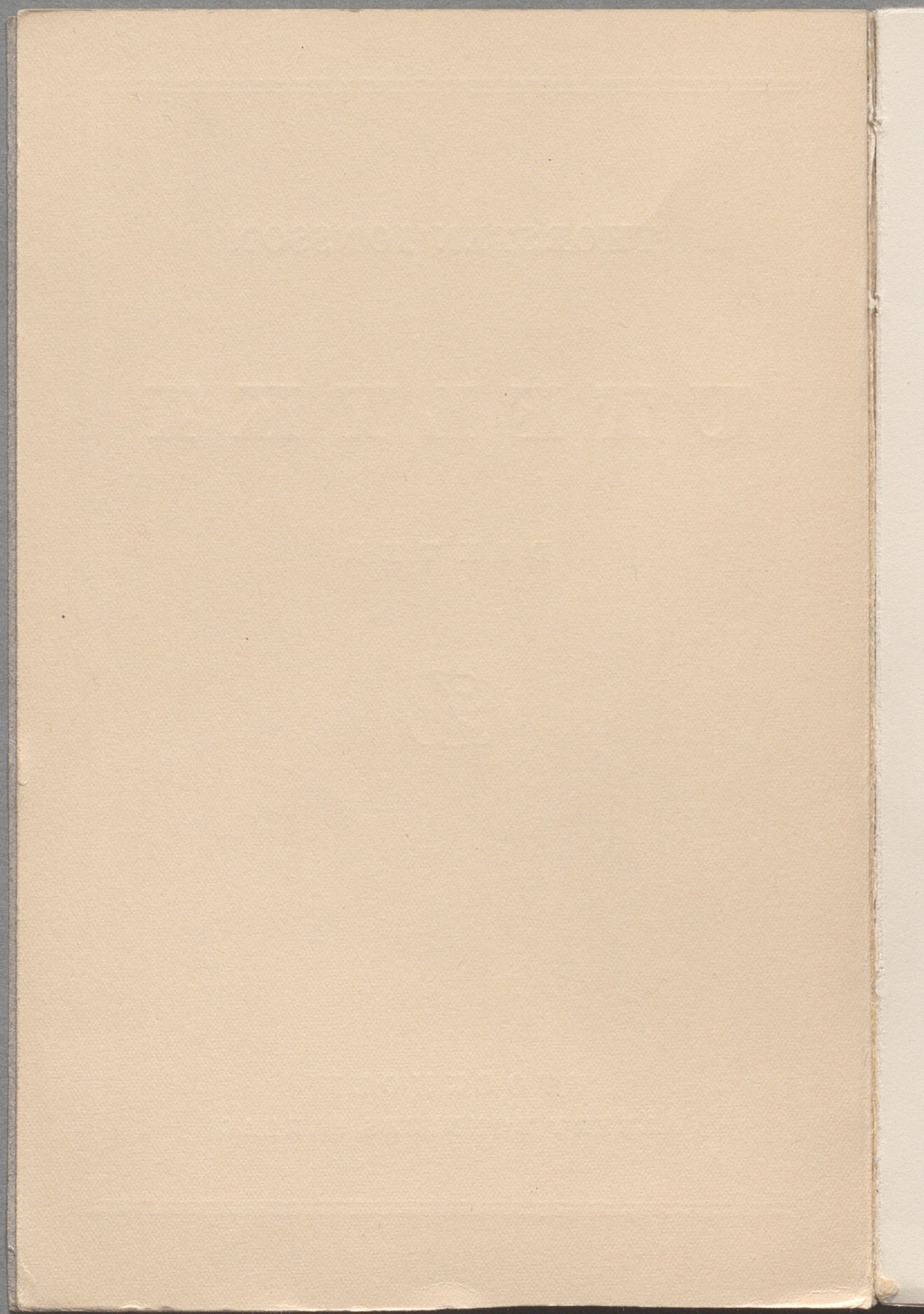
U T F L Y K T

D I K T E R

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

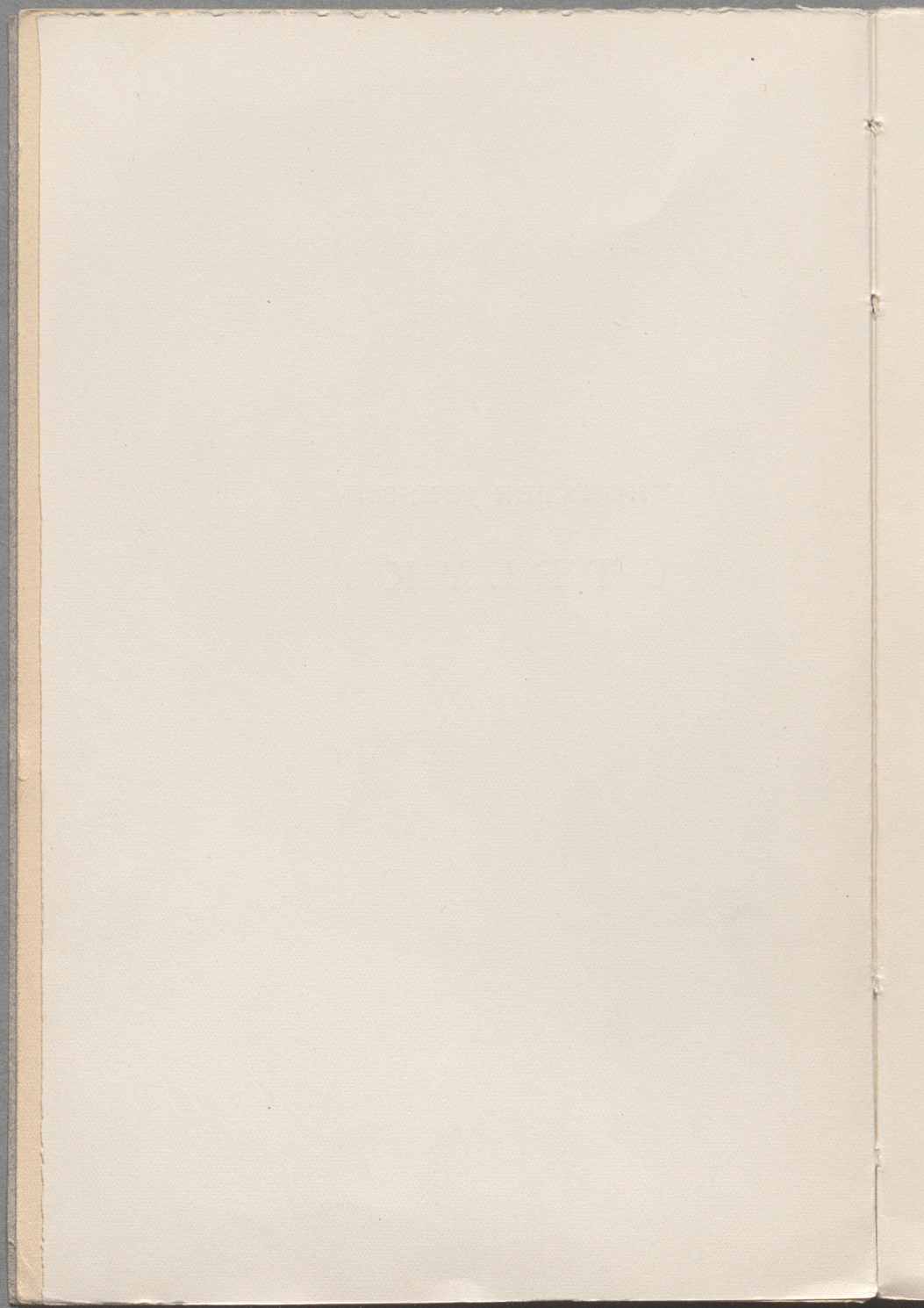

THORSTEN JONSSON

U T F L Y K T

U T F L Y K T

DIKTER

AV

THORSTEN JONSSON

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Copyright. Albert Bonnier 1933.

STOCKHOLM
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1933

MONOLOGER
UNDER BAR HIMMEL

MONODROMY
UNDER THE BURNING

MOT HÖSTEN.

Hösten kommer över oss
på stora mörka läderlappsvingar.
Stormen rusar efter de våta septembervägarna;
här och där finns en lykta som den vränger.
Än står träd gröna
men blåsten piskar dem att vända bladens under-
sidor ut:
de står som vitgröna spöken i det fladdrande lykt-
skenet.

Det kvällsgula fönstret skär en ljusare rektangel
ur den grusbruna vägen;
över den tassar ett lämmeltåg av vissna löv.

Och om söndagarna bedrar de gula björklöven på
den fuktiga gräsmarken
försenade champinjonplockare.

FROSTNATT.

Ljusterblossen glider över svarta sjön.
Marken luktar löv; och byn och skogen somnat
kylda under skymningen, av höstens ånga.
Bara några rop från vattnet, plötsligt plask;
hårda ljud som inte slipas av i flykten.

Sakta blir jag varse att det sker nånting i mörkret:
frosen tågar tyst och genomskinlig över markerna,
jorden härdas under stegen, blasten mjuknar, svartnar,
dold i mörkret, och de våta löven börjar prassla.

— Solen hängde sval och mässingsgul mot hög och
tunt blå himmel,

sjön var blek i dag, aspdungens viskning fladdrade till
marken;
snön, när kommer första snön och visar oss att svart
är jorden — —

INVÄRTES.

Det händer honom någonting i dag!

Himmeln svävar alltför genomlyst och klargrön
i hans syners landskap.

Där i rymden vandrar ett norrsken
som stannar,
en lysande hand som pekar
på hans
kutiga stuga på höjden.

En molnhög andehand möter och fattar
den trevande pelarn i rökelsegrått
som stiger ur hans brutna hus på höjden!
Och hans rökelse doftar av längtan till under —
under!

Men undret är bara lågan
som lyser i hus på höjden,
varma och gula lågor
som värmer i hus och lyser ur fönster.
Under gröna kupolen
där norrsken böljar och flammar och fladdrar
fjärran och utan värme.

DEN FRIE.

I torgets ljusa hörn
står och vandrar alla nätter
stelnad en staty på springbrunnsdammen,
med händer höjda upp
förtröstande på stjärnors stoft och manna.
Stenlös är hans blanka väg,
under lyfta hakan sväller
hans struphuvudsvåg,
till botten av den mejslade pupillens grop
når alla fjärran skimmer: —
ner över honom droppar nattens många ljus
och svalkar hans halvöppna mun och hans tunga.
Hans väg är mjuk,
hans sidor skimrar i det stilla ljuset.

Men inga fåglar vilar i hans öppna händer.

JORDBUNDEN.

Brunt, lera,
frusen rygg,
men buken gräver sig ett dike längs jorden.
Armarna på ryggen sammanknutna
i fem knotiga fingrars knutar.
Anletets plogbill
och kroppen som bökar sig fram med utspärrade
ben i leran,
och sänker sin blygd i den ljumma jorden.

Fräls mig undan kalla vindar,
kyliga sken.
Dölj mig i jordens slem.
Inget hjälpte min spjutraka rygg.

Armars kramp, lindar
mig in i silke av slem,
låter mig sjunka varmt till, hem,
där jag är trygg.

Inga sjunkna kroppar brinner sönder inifrån,
bara mjuknar i varm jord.
Nu bubblar anden i min hals
men bildar inga tyngdlösa ord.
Av inga lösa tanketrådar vävs
en klar men ouppnåelig

hjälp mig, lyft mig, jag kvävs.

UTFLYKT.

Skymningsvillor, dagdrömslott —
vilar under skykalott
märkligt hög och trafikabel.
Med en enkel pappersdrake
når man utsikt utan make
över världen Acceptabel.

Då stiger ens ande med vingat sus
en människas röst över orgelbrus
genom rymderna, ton i skapelsens fuga,
stiger och faller men stiger ändå
högre och högre in i det blå
där stjärnor syns stå i kretsar och buga.

Till dess kallelsen från tingen
låter genom drömhamnsvingen
tomma intet sila stilla.
Därvid går ens flygtyg in
i en ödesdiger spin.
Varpå färden slutar illa.

Men dirigenten kvittar det lika,
om någon av rösterna börjar svika.
Man ensam blir varse hur missljudet skaver
ens strupe. Så ta dig oförskräckt ton —
pilot, blås upp dig, ge åter fason
åt ditt tillplattade stackars kadaver.

EINSTEIN UTAN FORMLER.

Mitt rum är krökt
och när jag sökt
mig ut mot nya, vida,
saknade — —
så vaknade
jag nästa bleka morgon vid min egen sida.

OM JAG BLIR JAG.

Jag är ett visitkort på min dörr
(fyra trappor, sjaskig trappuppgång).
Jag är en som vid ett middagsbord
släpper opp en knallröd vitsballong.

Nedom stuvning kokt på hala tankar
även jag, men under signatur.
I ett rimmat hjärtskalv, fast majevtiskt
hulpet, ligger naket jag på lur.

En dag blir jag varse solens dödskamp
i en enkel blommas lena djup.
Jag blir jag och ser hur molnen vandrar,
trygg på avsats mellan fjäll och stup.

KLOCKBOJ.

Där klämtar ett hjärta i dimman
plingplong plingplong plingplong.
En klockbojs klocka. Spröd.
Resa villsam ensam lång.
Kanske någon lider nöd,
utan mål, utan stjärnor, utan ljud, i dimman.

Välvande klockboj röd
skälvande hjärta
klämtande klocka spröd!
Ingen farkost utan mål,
vilja, segra, härdat stål.
Men tack för din varnande klang.
Har du ensamt och ledsamt? Farväl.

TIMGLASET.

Det finns ett timglas utom öster och väster,
Vintergatan är en smal blek ljusreflex
på dess buktande yta av flytande glas.
Från sekund till sekund
droppar sanden ner i svarta intet.
Solar föds,
virvlar som gnistor en dag då röken slår ner,
droppar som sand och sot.

Nu griper människans rosiga hand
kring timglasets midja — —

PÅSK.

Bred svarta dok kring altaret
med silverkors och slokad palm i vitt
och skymningens gråa ridå får dugga ner
ur de skumma valven.

*

På ett helgstädat bord står ett slipat glas;
ur vasens hals
hänger vissnat trött
ett gult och blekt och skrövat huvud.
Korsliljeblossa
med din stela tomma
öppnade famn,
nu minns jag bara ditt latinska namn.
Har någon torkat blodet ur din panna
bleka gula lilja i en slipad vas?

Nu flyger svalorna och lämnar inga stigar
och ingen rör
vid deras varma kroppar;
på kopparklockors dyning
vaggas dina varma ord
i rymden men ingen hör
dig på vår våta jord
där snön från träden gnistrar ner i droppar;
du gröna liljekrucifix
bland björklövsdoftande
men törnigt fastlagsris.

SOMMARTRÄD.

Vitt och violett i solbelysta klasar gungar
på mjuka gröna vågor.
Mellan rönnar och syréträddungar
flyger sommarns snabba fågel fram på breda vingar.

Och i den ljumma natten brinner äppelträdets blom
med vita vaxljuslågor.
Sommarns helgedom står tyst och tom;
över nattens blanka yta vidgas tankens ringar.

O dag som har sitt mål i sig, om inget därutöver
mot natten ställer frågor.
Sommarträd som ingen tro behöver,
vist din blomsterpsalm, och ordlöst, ljudlöst rofull
klingar.

MIDSOMMARNATT.

Solen vandrar bakom bergen
sin korta stig.
Natten är så tunn i färgen,
vit, underlig.

Björkar i sitt ljusa hölje
står tyst och hör.
Inget nyväckt fågelfölje
som tiden rör.

Ytan veknar till en bölja
kring varje ting.
Under barken kan jag följa
var årens ring.

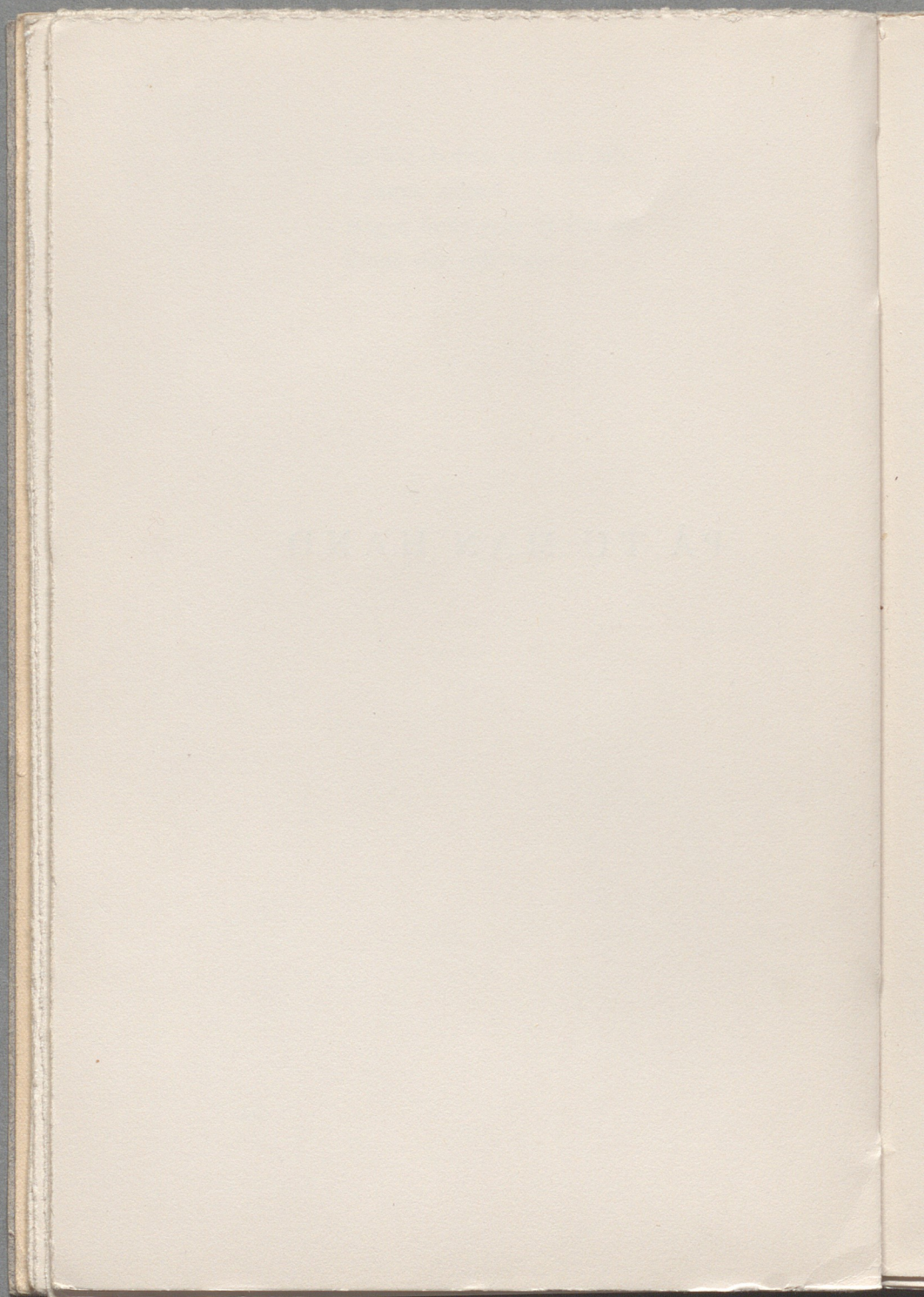

Se hur botten på min sjö
i dagen stiger!
Något finns som ej ska dö.
Finns där och tiger.

PÅ TU MAN HAND

PROMENAD VID OTJÄNLIG
VÄDERLEK.

Däruppe luggas vita testar ur de hasigt trötta molnen.
Blöt snö dinglar ner över oss,
droppar från hattbrätte,
glider i rännsten,
faller i kloak
och når moder jorden.

Less och känner:

Mina tankar luggar du ner från de farande molnen.
Droppar från slokande hattbrätte,
plaskar i gatan,
glider ner i kloaken.
Moder jorden.

Arg och tänker:

Det växer inga trån i dina tankars värld;
jag halkar där, och foten finner inget fäste
i bruna feta gyttjejorden i din värld.
Och dina egna känslors fåglar saknar näste.
De flyger nog så högt och vackert till en början,
men sedan flaxar de och dimper ner i sörjan.

Säger:

Allt hos dig är mycket litet och förtjusande:
handen som försvinner, lekande i min,
örats snäcka där man anar blodets brusande;
ingen fot är liten, spänstigt fin som din.
Även tanken har — mattglänsande av slitenhet
fastän ej i dagligt bruk — *sitt* lilla litenhet.

DET BLIR MORGON.

Sommarnattsskymningen sköljer
mjukt konturerna ut;
rummet får inga väggar,
det gråa har inget slut.
Vi ligger tysta och svala
med kyssta läppar;
låter smekningar tala.
Och händerna skälver ej —
det är inget de inte vet.
Och bara lugn och tacksamhet
känner våra händer.

Vårt rum är öppet mot rymden;
den ljusa sommarns vind
flyter över din kind
och smeker med doften av löv.

Minuterna sjunker hän
som fallande kastanjeblom.
Vad det är tyst
när människor äger sin rikedom.
Nu sover ditt och mitt
ditt och mitt bultande hjärta.

Så blir det morgon snart.

SJÄLVUPPGIVELSE.

Hon:

I natt ska jag låta dig riva mina kläder
från mina höfter.

I natt ska du tvinga och locka dig till mina
hemligheter.

Du känner mig inte när jag flämtar och skrattar
i mörkret;

jag ska dränka dina händer i min skälvande nakenhet,
i morgon ska dina händer bära ett minne av min
kvinnodoft.

Vårskymningen har flutit in i mig;
se på mig och försök känna igen mina ögon.
Förstår du mörkret, det undergivna i dem?
Min kropp är tung, hjälp mig bära den,
lyft mig, bär mig och röva mig bort,
bit mig och gör mig illa,
nu vill jag bara förgås genom dig.

Mitt blod är rusigt av skymningens oljor,
mina ögon ber om förgängelse och mörker,
tvinga mig och gör mig illa.

Han:

Detta är min lekamen:
naken böjer jag knä,
tre kotor reser sig knoglikt
ur böjd nacke,
ojämnt vilar kroppen på Slipareben,
ödmjuk men oskön.
I mina lyfta händers kalk
spritte min röda hjärtmuskel.

Detta är mitt tunga blod:
inte tror jag på din ömhet.

SVEN I ROSENGÅRD.

Minns du en som stod vid grinden till din rosengård,
bara såg dit in och kände dina rosors doft?
Stackars flicka, säg mig varför gav du inte då?

Vinden vände sig, nu blommar rosorna hos mig.
Kom och plocka flicka — lyft din kjol och bär
den full,
full med sidenlenhet, full med dagg och rosendoft;
tag den sista, bär den mellan dina röda läppar —
tag dem, rosor intresserar inte längre mig.

PRINS HATT UNDER JORDEN.

Då stod hon en stund tvehågsen och visste inte om hon skulle våga eller inte våga.

— Tänk om jag nu skulle få se att han är ett vidunder, sade hon för sig själv, då får jag aldrig någon glad stund mer. Men det må gå hur det vill, lade hon till, sanningen måste jag veta, om jag också skall dö därav.

Därvid tog hon bort handen och lät ljuset falla på hans ansikte.

Minns du hur det ljusbestyret
fick en sorglig följd?
Skona mig från äventyret,
här i mörkret höljd.

Kom mig inte mycket nära.
Tänd oss inget ljus.
Lågan kunde helt förtära
nattens mörka hus.

Får vår dolda fråga leva
väcker den vår nöd.
Låt oss blinda tysta treva
efter stundligt stöd.

Glöm, om du har anat redan
vännens rätta hamn.
Spar ett vanskligt svar till sedan.
Vila
i min famn.

SISTA PARET UT.

Berätta honom hur det är.
Du har ju fått en annan kär.
Ja, jag förstår han tar det hårt
men vi, vi måste sköta vårt.
Och han som andra måste väckas ur sin dröm,
man kan ju inte vara alltför samvetsöm.
Försök, du ska få se det går.
Håh, tiden läker alla sår
och han har glömt det nästa år.

*

Jag känner det så starkt i dag
att det finns bara du och jag!
O du och jag och jag och du,
o bara vi i hela världen nu!

Tänk allting ligger bakom oss som i en dröm,
och ingen annan kärlek är så mjuk och öm,
så stark och underbar som vår.

Du gråter käraste, o får
jag kyssa bort din lilla tår!

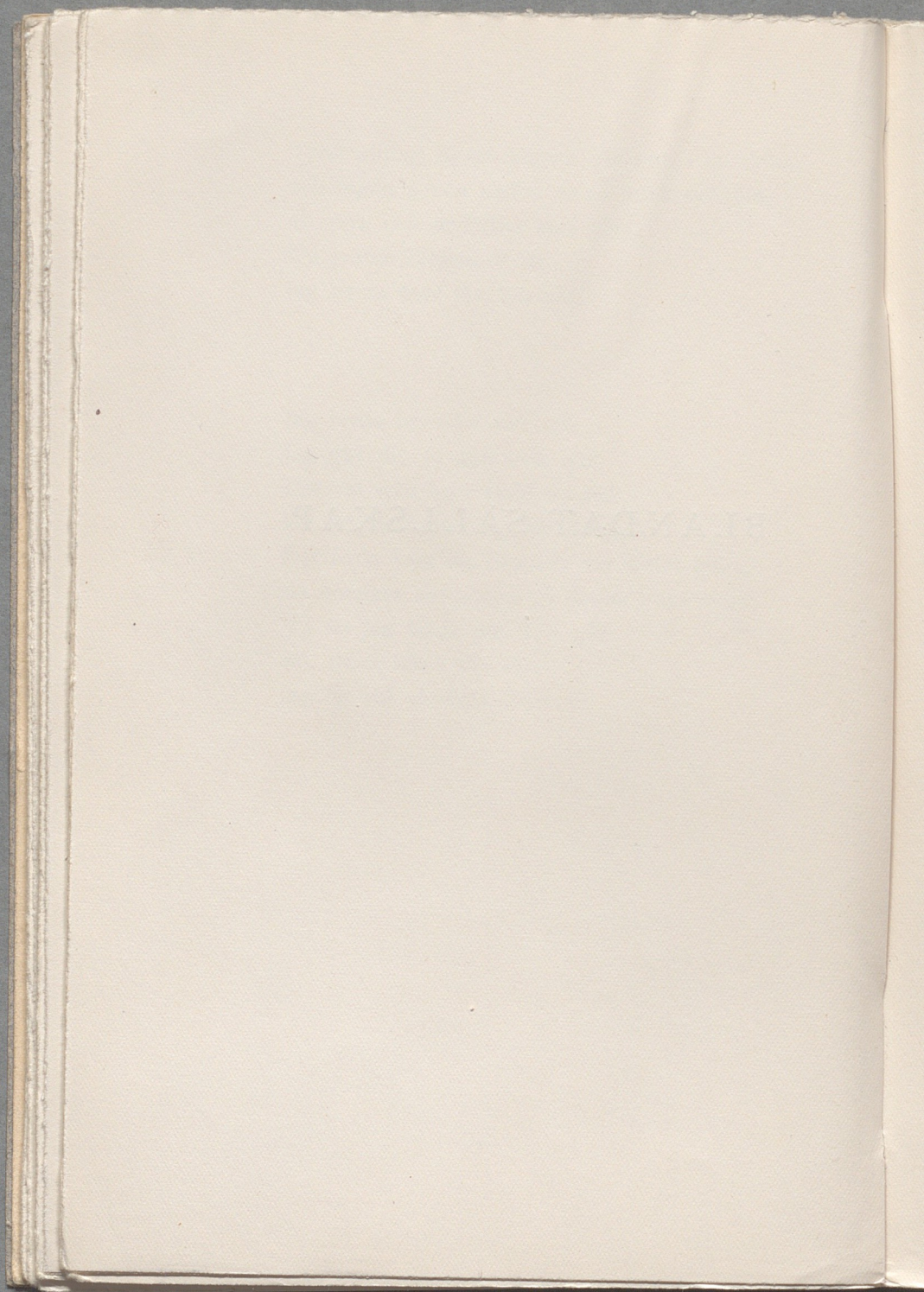
✽

Jag levde bara för ditt väl.
Jag gav dig ju min hela själ.
Det var min hela värld du fick.
Du tog den med dig när du gick.
Det enda som du lämnade var ordet glöm.
Så kommer morgonen på denna ljuva dröm.
Nu får jag börja om. Det går
väl, tiden läker alla sår.
Jag får väl glömma detta år.

BLANDAT SÄLLSKAP

IDYLLPRINS.

I blommande syrenbersån
satt prinsen Trött och långtifrån,
bak gröna lövens draperi
en prins Fri fågelfri.
Aftonen bortsmög men ilande
svalorna foro.
Medan han satt där vilande
förgat han sin oro.

Bakom gårdens mörka gavel
gick solen ned i eld och svavel
och lät ur de vidunderliga
molnen röda bilder stiga.

Emot de dunkla och lysande
moln där välvde
stod det en trånsjuk och frysande
hängbjörk och skälvde.

Men prinsen bland syrener såg
bara hur det blåa låg
som tunt och sirligt valvbågstak
ovanför hans lövgemak.
Vinden som björken skälvde i,
aftonens vind,
drog så stilla hans huvud förbi
och rörde vid hans kind.

Och efter dagens små bestyr
där sitter fröken Marianne och syr,
berättar om sin dags bekymmer,
ber honom se hur kvällen skymmer:
»Stjärnorna börjar visst brista ut
mot blå sky.
Om man räknar dem, glindrar det varje minut
fram en ny.»

Så brast då alla stjärnor ut,
och månen började till slut
sin tysta solodans på taken,
flegmatisk, gravitetisk, naken.
Det är tid, prins Hurtig och långtifrån,
knäpp fast din sandal!
Du! som storslaget kallar dig Vägarnas son,
natten blir sval!

SOCKERBAGARVISA.

Ånger och saknad! Förspilla
land som man kallat sitt!
Månlyst och kyligt stilla
låg det i klarblått och vitt.

Gator av marmorsten,
skuggorna mörkblå kontraster,
trappstegen upp till moskén
skimrande mjuk alabaster.

Högst mot stjärnbestänkt kupa
strävar en smal minaret.
Ingen utropares djupa
röst och ingen profet.

Inga kamelforor ledes
fram mellan folkhopars snår.
Över torgena breddes
sandslätter utan spår.

Landets prinsessa sover
slöjklädd i vitt gemak,
tärnor i sexton alkover
slumrar på silverschabrak.

Hästskoportarnas galler
stelnat i silverne slingor,
månskenet kluvet faller
tyst på golvet i flingor.

Sagoland lilla,
sockerland mitt,
allting är dödsens stilla,
allting är blått och vitt.

Landets trädgård saknar
rosor blommande röda.
Sagoland aldrig vaknar,
landets tärnor är döda.

RÖNTGENBILD AV ETT HJÄRTFEL.

För sina gäster brukade en röntgenläkare efter middagen förevisa sina minnen, som inte bestod av brev och hårlockar utan av foster i glasburkar och märkvärdiga benknotor och en samling röntgenplåtar av märkliga män och kvinnor som han haft vård om. Bland bilderna fanns det en plåt av en poets hjärta. Det var ett dåligt hjärta, som hade gett sin bärare mycken ångest och gjort honom till en ganska besvärlig människa. Men ur varje skada som det tillfogat honom själv eller andra hade han fått det att växa fram en sinnrik och ömsint självförlåtelse på vers, och småningom förvärvat rykte och levebröd genom sitt skriveri.

Om detta hjärta brukade nu läkaren hålla en liten föreläsning, som med tiden fick en något orakelmässig form.

Han lyfte plåten mot ljuset, pekade och sa:

Den stegen var en tummelplats för svarta andars kvälls- och morgongymnastik;
den kallas revbenskorgen.

Ett risigt flätverk
omkring ett ömt och sårbart litet djur.
Ett snår som river upp och ger det sår,
för varje gång det slår
och väsnas och vill ut ur den till bur
apterade korgen.

Se på den där triangulära skuggan där på plåten,
så många bilder efter goda mönster den kan föda
åt en!

En kopparkläpp i bröstets klocka
just svingad till och nära malmens valv,
gömmande i sig en makt att locka
sällsamma sånger ut på flykt i natten.

Och den som då i bön och fasta legat vaken
och nu lyddes till hur gråt och jubel genom rymden
skalv,
han styrktes i sin kamp av dessa ljud
och hämtade ny kraft till brottning med en svår-
besegrad gud.

En bågare utan fot
en amfora med spetsig botten
som går så länge till usla brunnar
att hon slutligen brister.
En bågare att bära röda vätskor i,
sjudande ömhetsvin
eller fränt bläck som torkar till grönt på pennan.

Så ställs den ner i sanden
och drycken svalnar.
Ett år tilländalupet:
då hände sig att någon fann den
begraven trenne alnar
ner i djupet.

Ett år sen vi gått bort
har allt vårt verk försvunnit,
dem vi har hjälpt har redan glömt sin sjuka.

Men fast den kände patientens liv var kort
så glänser än den spröda silkespång han spunnit
att vandra tankfull på tvärs över avgrund som vill
sluka

och prisge honom åt den svarta klyftans krypkohort.
Mitt herrskap, med en rent bengaliskt vacker eld ha
mannens liv förbrunnit.

Och nu är tid att övergå till någonting av mer
prosaisk sort.

PRODUCENTEN.

Först skrev han en liten vers
om hur allting var emot och tvärs.

Sen förmälde hans klingande lyra
att världens vidriga gång
den kom han ifrån vid sin sång
och sitt skaldskaps svingande yra.

Men så i ett tredje ode han
vände: kved och sa att
han ville bli en som stred, och bad att
o, i flod som Kristoforos stode han!

Och sen blev han ännu timidare,
och nu visade han i en skiss oss
att det sista var likt Narkissos,
att han såg blott sig själv o. s. v.

Och som domargill självkännaradel
för op. 5, protokollen
i målet mot de invärtes trollen,
besteg han sin pegasussadel.

Så förökar sig flitig och rask
hans *œuvres* binnikemask.

AVSLÖJAREN AVSLÖJAD.

Nu har jag bommat dörren till mitt tysta rum,
vill jag gå ut och värma mig i solen.
Jag är så trött på alkemi och falska sedelpressar,
nu går jag ut bland mänskorna och skrattar åt
min fattigdom!

Vänner, se på mina tomma händer,
tryck min tomma hand, o broder lazzaron!
Solen lyser; men jag själv
jag äger ingenting och ingenting förstår jag.
Jag vill bränna min dunkla märkvärdighets kammare
och värma mina muntra trasor vid dess sken,
aldrig mera försöka att göra min skugga till jätte.
Jag vill bränna min svartkonstbok och min sida
kostym,
jag är ingen fakir...

Broder, vi har redan sett din
trollsalongs natur.
Din tankevärld har företett en
sorts ballongstruktur.

Så varför sånt förbannat väsen
kring jagkoliken,
när inte heller denna pjäsen
kan ta publiken.

Men bränn förgudsskull tysta skjulet,
kom ut i gasset!
Kan ingen hjälpa att det är mulet,
teaterbasse.

ÅSKSOMMARN.

En länsträdgårdsmästare gick en het sommardag och ordnade i en stor jordägares trädgård. Allt var ganska förfallet där, till och med vattentunnorna vid knutarna var trasiga och läckte.

Så laddade värmen ur sig i ett hårt, plötsligt åskväder, regnet började dräsa ner i tunga glittrande ridåer som solskenet lyste igenom. Trädgårdsmästaren sökte skydd under ett stort gammalt körsbärsträd, ett gammalt som nog inte skulle ge någon frukt. Medan han satt där, började jorden ånga, det blev som i en bastu med mycket fuktig luft, och från marken steg en varm, stark, nästan kvävande lukt av jord.

Men han satt och tänkte på alla svåra händelser ute i stora världen, och fast han visste att han hade orätt, kom det för honom att allt detta varma

och starka snart måste förgås. Det var för mjukt
och vattenhaltigt, menade han, och världen måste
byggas av aska, som tål vid att stormelden far
fram över den.

Det gistnade och slog sig mellan våra händers grepp,
i spruckna lerkolossers grepp vårt fyllda kar;
fukten dröp ur våra händer, spegeln sjönk och brast
och lämnade vår gröna bottenslam och slemning bar.
Så må vi än en gång se våra kärils rena form,
och rada dem och glömma dem på väggens breda
hyllor.

Vid horisonten bågnar himlens moln av våta väder;
nog blir det styrt att inga tungor måste törsta
och breda viljehänder leds och hålls till idoghet
när boningarna skjuter rygg och bjälkar börjar knäa
och som ett valskelett står ut vårt skyles foderbräder,
och gråa takspån rivs som gråsparvsflockar ut i
stormen.

Så går en dag och vädret tryter, solen bryter fram
och jorden ångar bördig som en gödslad frukt-
trädgård,

svart och lucker efter regnen, bördig, fet av askan.
Var tröst, nog styrs det om att någon går och sår
och skördar,
nog blir vår vådatid till någon annans nådatid;
var lugn, ditt käril bränns till formbart stoft i
likeldsugn.

TANKEUTBYTE I ANLEDNING AV EN JORDFÄSTNING.

Det var en sån dag när solen kilar sig ner mellan husen i den lilla staden och hettar upp kullerstenarna på gatorna och järnbeslagen på träbroarna inne på gårdarna. På vägen ut till kyrkogården med de stora lönnarna ligger dammet mjukt och grått, och den varma vinden sveper det lite fram och tillbaka, dåsiget och bara på lek.

Ut ur lönnarnas gröna skugga kom det fyra män, mellan ungdomen och medelåldern. De såg allvarsamma ut men var i övrigt ganska olika, både till längd och lynne. Den korta biten från Gamla körgårn till Stora tullen gick de i bredd men utan att växla ett ord. När de kom fram till det värdshus som sedan gammalt kallades Tullstugan, ville tre av dem gå in och få något till

livs, men den fjärde vägrade till en början obestämligt och förebär att han hade ärenden att uträtta; och först efter någon övertalning följde han med de andra in i Tullstugans trädgård och satte sig även han vid det gröna bordet invid humlespaljén.

Nu när ölet skimrade mörkrött i glaset, ville samtalet ändå inte komma i gång. Till slut bröts tystnaden av den tveksamme. Han hade en stilla och litet otydlig röst, och hans ögon var tunga och rörde sig som hans lemmar litet trögt. Han sa:

Vännen vår dog i sin ungdom
när ungdomen tycktes honom något värd.
Låt oss betänka vår egen
förestående färd.

Själva går vi att leva
ut en lång tvivlandes tid oss beskärd.
Låt oss besinna vår framför oss
väntande snabba färd.

Glädje är tunn som novemberisar,
smälter som snö i april.

Det är lätt gjort att sjunka till botten,
men ganska svårt att vara till.

Till slut skall vi ändå lämna
denna stundom tunga värld.
Låt oss medan vi vilar betänka
i ro vår hädanfärd.

Det for ett litet leende över de andras ansikten.
Men ingen tycktes vilja svara något, och kanske
var de rädda för att göra honom illa. Men den
minste i sällskapet, ganska fet och ofta något när-
gången, fick ett allt finurligare drag kring munnen,
och till slut sa han:

Du, akta dig för kajens ytterkant,
du snavar bäst det är i drickat.
Och tänk om nu till slut det teglet slant
som på gesimsen länge vickat

och hjälpte så till verklighet ditt hot
en dag du gick för nära husen.

Och motortigrar ger dig gärna bot
på gatan, mot de en och tusen

men ändå ganska lika tankar som
jämt plågar dig till blick från jorden.
Se opp och var fördömt försiktig; *om*
nu tingen toge dig på orden!

Den mellankoliske log, besvärat och förlåtande.
När den som satt mitt emot honom, såg hans min,
ruskade han på sig och drog samman sina tjocka
ögonbryn. (Han hade för övrigt en brutal och
ganska ointelligent ansiktsform; men ibland lystes
hans drag upp av en plötslig glimt som gjorde
att den som redan hade avfärdat honom, började
fundera på att revidera sin dom. Han var till yrket
affärsman och hade många förtroendeuppdrag.) Han
började tala om den bortgångnes nuvarande erfaren-
heter i ilsket ironisk ton, men efter ett ögonblick
slog han plötsligt om och blev ohöljt patetisk.

Nu har han lämnats i spaderknektens vård
och vandrar över de daggstänkta ängar
och kommer fram till Guds egen fattiggård.

På trappan möts han av Herrens ärkedrängar,
de skiner vita i skjortor med röd bård,
har inga växlar och lånar aldrig pengar.

»Vän, var välkommen och fröjda utan krus
dig åt vad Hemmet förmår, stig in och sätt dig
i samlingssalen i vårt stora hus!»

Nej gode vän, du har gjort vår död för lätt, ej
ska någon så glida in i önskedrömsus,
och vila ljuvt i ett rum som han berett dig.

Ur kurvan slungas i tomma rymden ut,
med motorn kallnad helt plötsligt, ljuset släckt,
där nyss du körde en väg, som brått tog slut.

Och sedan falla i tystnad, ej en fläkt
av svalt kring tinningen; ändlös fallminut —
o mardröm varur man aldrig kan bli väckt.

Hans ord tycktes inte föda någon genklang; de föll i en tystnad som var lika besvärande som den definitiva han nyss talat om. Den fjärde i sällskapet, en lång smal karl med ett litet tillgjort utseende, såg tveksamt från den ene till den andre, log litet mot den buskögde och vände sig så till den melankoliske. Medan han pratade, ritade han med fingret figurer från en ölfläck på bordet.

Inget är dödens broder.
Bara liv var det livet gav.
Bortom Herkules stoder
vilar tomma hav.

Flöte ditt brustna öga
bortom blir och var,
då sjönke du in i det höga
som inga bilder bar.

Om djupt under drivande tång
vilade örats snäcka,
de soliga vårmornars sång
kunde den aldrig väcka.

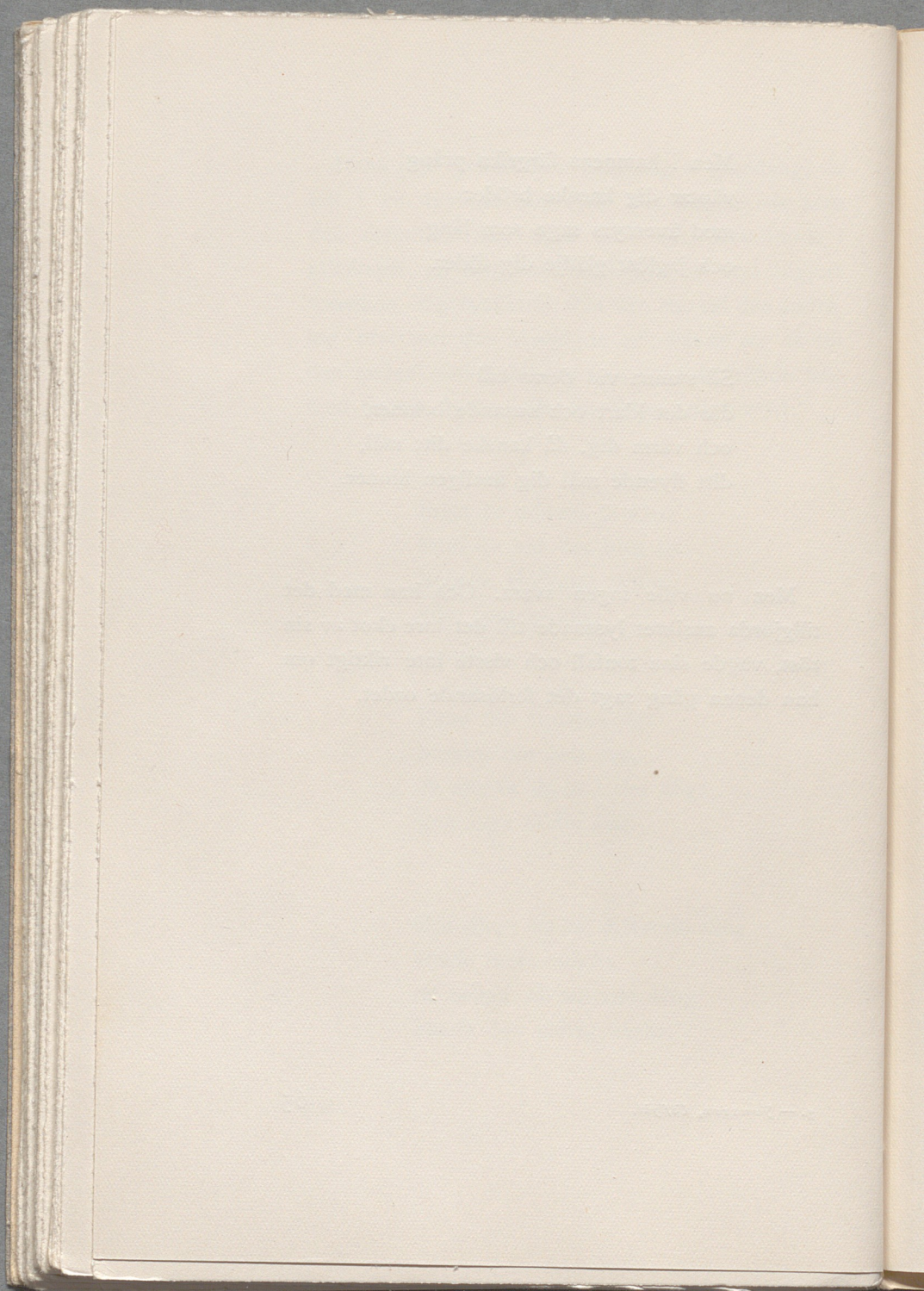

Men i hamnens färgrika prång
väntar dig kanske bröder
med äventyrs saga som lång
och jaglöst glädje dig föder.

Så stanna vid deras bål
där det klart och susande brinner,
och värm dig, då kanske ditt mål,
ditt flyende mål dig äntligen hinner.

Men nu ville ingen svara. Och han med det
tillgjorda ansiktet lyssnade till det inre ekot av sin
röst, vägde sina tonfall och visste inte riktigt om
han denna gång sagt det förlösande ordet.

INNEHÅLL.

MONOLOGER UNDER BAR HIMMEL.

Mot hösten	7
Frostnatt	9
Invärtes	11
Den frie	13
Jordbunden	14
Utflykt	16
Einstein utan formler	18
Om jag blir jag	19
Klockboj	20
Timglasen	21
Påsk	22
Sommarträd	24
Midsommarnatt	25

PÅ TU MAN HAND.

Promenad vid otjänlig väderlek	29
Det blir morgon	31
Självuppgivelse	33
Sven i rosengård	36
Prins Hatt under jorden	37
Sista paret ut	39

BLANDAT SÄLLSKAP.

Idyllprins	43
Sockerbagarvisa	46
Röntgenbild av ett hjärtfel	48
Producenten	52
Avslöjaren avslöjad	54
Åksommarn	56
Tankeutbyte i anledning av en jordfästning	59

Nyare diktsamlingar

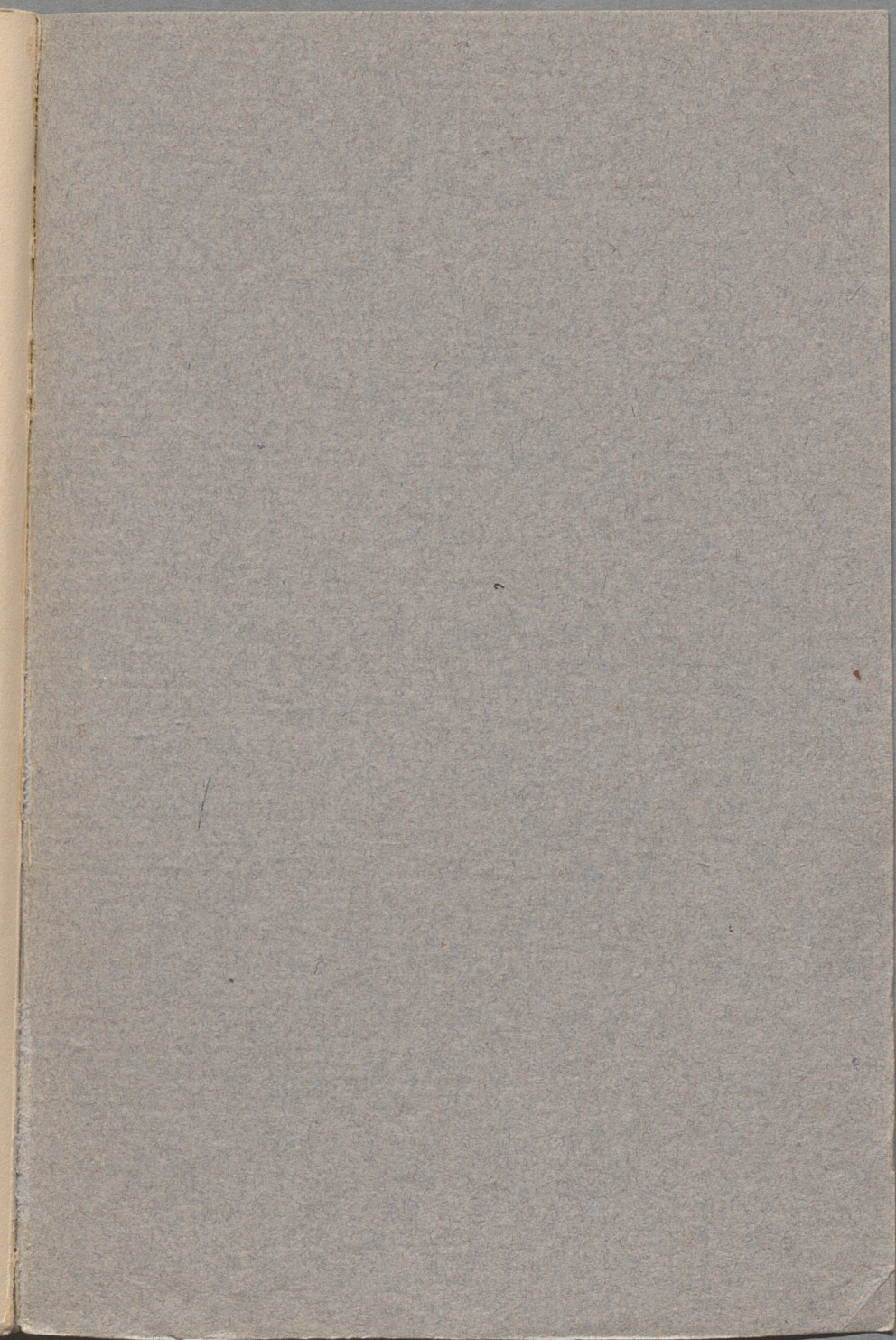
- STELLAN ARVIDSON, *Gränslandet*. 2: 75.
— *Jordglans*. 3: 75.
INGEBORG BJÖRKLUND, *Den spända strängen*. 2: 50.
— *Ropet efter lyckan*. 3: 25.
— *Kärleksdikt*. 3: 75.
OVE BORGVALL, *Det blommar i blåsten*. 3: 25.
JOHANNES EDFELT, *Ansikten*. 2: 75.
— *Unga dagar*. 2: 50.
— *Aftonunderhållning*. 2: 25.
LARS-ERIK ESSÉN, *Enkel högtid*. 2: 25.
ALF HENRIKSSON, *Jazzrytm*. 2: 75.
— *Bönekvarn*. 2: 25.
SVEN KJERSÉN, *Strofer*. 2: 75.
— *På marken*. 2: 25.
PÄR LAGERKVIST, *Vid lägereld*. 4: 50.
EBBA LINDQVIST, *Jord och rymd*. 2: 50.
— *Lava*. 2: 50.
ARNOLD LJUNGDAL, *Ungdom*. 2: 75.
— *Fanorna*. 2: 25.
ARTUR LUNDKVIST, *Glöd*. 2: 75.
— *Naket liv*. 2: 75.
— *Svart stad*. 2: 75.
— *Vit man*. 4: 50.
BERTIL MALMBERG, *Illusionernas träd*. 3: 75.
HARRY MARTINSON, *Spökskepp*. 2: 75.
— *Nomad*. 2: 75.
IRMA NORDVANG, *Med sträckta händer*. 2: 75.
GUNNAR MASCOLL SILFVERSTOLPE, *Efteråt*.
4: 50.
EVA WESSEL, *Kväll*. 2: 50.

Svensk diktning. Utg. av *Sven Kjersén*. 3: e uppl.
3: 75.

Modern lyrik. En antologi utgiven av *Erik Ask-*
lund. 2: a uppl. 3: 25, inb. 5: 50.

National Library
of Sweden

LÄSESALSLÄN

60001000345354